

РЕШЕНИЕ

№ 4050

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 23.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5223** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на „ДМВ“ ЕООД, ЕИК117679603, с адрес за кореспонденция: гр. В., [жк], [улица] електронни адреси [\[електронна поща\]](#), [електронна поща] и [електронна поща], чрез Д. Р. С., в качеството на представляващ, срещу Ревизионен акт (РА) №Р-29002918007083-091-001/22.04.2019 г., издаден от М. В. С. – орган, възложил ревизията, и М. Н. Е.-П. – ръководител на ревизията, потвърден с решение №637/21.04.2020 г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

Жалбоподателят поддържа, че оспореният РА е незаконосъобразен. Изложено е несъгласие с констатациите на органа по приходите и се твърди, че задълженията с обжалвания РА са определени при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закони. Твърди се, че органите по приходите са подхождали формално и не са изяснили фактическата обстановка, а процесните фактури са издадени законосъобразно към момента на възникване на данъчното събитие, т.е. налице са данъчни документи, съставени в съответствие с изискванията на ЗДДС. Исква съдът да отмени оспорения ревизионен акт, с който са установени допълнително задължения за внасяне на данък върху добавената стойност /ДДС/ по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) в общ размер на 2 202 291,32 лв. и за корпоративен данък

по Закона за корпоративно подоходно облагане (ЗКПО) в общ размер на 2 494,98 лв.

В открито съдебно заседание жалбоподателят,редовно призован се представлява адв.М. с пълномощно по делото/л.257/.Моли РА да се отмени изцяло на посочените основания в жалбата,като представя списък с разноски и писмени бележки.

Ответникът по жалбата - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител–юрк.М.В.(пълномощно по лист 53 от делото),оспорва жалбата,като неоснователна.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение,депозира писмени бележки.

Административен съд София-град,34-състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от надлежна страна – адресат на РА, доколкото се установи, че решение №637/21.04.2020г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите е връчено по електронен път на жалбоподателя на 27.04.2020г. (лист 15 от делото), а жалбата до съда е постъпила,чрез органа на 08.05.2020г. (лист 6 от делото). т.е. в законоустановеният срок.

Жалбата е в съответствие с изискванията за форма и реквизити,подадена е след проведено оспорване по административен ред, което е абсолютна предпоставка за развитие на съдебното производство.Поради изложените съображения съдът приема жалбата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-29002918007083-020-001/20.11.2018г. е възложено извършване на ревизия на „ДМВ“ ЕООД, при която по реда на ЗКПО да се определят задълженията на дружеството за корпоративен данък, данък върху представителните разходи, данък върху социалните разходи по ЗКПО, предоставяни в натура и данък върху разходите за превозни средства за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2014 г., данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица и данък върху доходите на чуждестранни юридически лица за периодите от 01.07.2012 г. до 31.12.2014 г., както и задълженията по реда на ЗДДС за данъчните периоди от 01.12.2012 г. до 31.12.2014 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК, на деклариран електронен адрес на дружеството на 22.11.2018 г., от която дата започва да тече определеният 3-месечен срок за извършване на ревизията.

Първоначалната заповед е била изменяна на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 113, ал. 3 от ДОПК със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-29002918007083-020-002/22.01.2019г. и №Р-29002918007083-020-003/23.01.2019г.С последната е разширен обхватът на

ревизията, в която е включено и определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчните периоди 05/2018 г. и 08/2018г.

Цитираните заповеди са издадени от М. В. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО, оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 11, ал. 3 във връзка с ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) със Заповед №ГДО-31/13.03.2018 г. на директора на ТД на НАП ГДО.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-29002918007083-092-001/01.03.2019 г., връчен по електронен път на 06.03.2019г. Във връзка с депозирано от страна на ревизираното дружество искане е издадено уведомление №Р-29002918007083-РУС-001/21.03.2019г., с което срокът по чл. 117, ал. 5 от ДОПК за подаване на възражение срещу ревизионния доклад е продължен до 19.04.2019г. В посочения срок не е депозирано писмено възражение и не са представени допълнителни доказателства.

Ревизията е приключила с РА №Р-29002918007083-091-001/22.04.2019г., издаден от М. В. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП ГДО – орган, възложил ревизията, и М. Н. Е.-П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО – ръководител на ревизията.

В хода на ревизионното производство, органите по приходите са извършили процесуални действия по реда на ДОПК, резултатите от които са приложени, като доказателства към РД, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от РА и приетата от съда административна преписка.

В резултат на предприетите процесуални действия ревизиращите органи са направили следните констатации:

„ДМВ“ ЕООД е регистрирано по фирмено дело №235/2007 г. на окръжен съд Р. и вписано в Агенция по вписванията на 11.08.2008 г. Задълженото лице е регистрирано по реда на ЗДДС, считано от 23.03.2007г. Основната дейност на дружеството е търговия на едро с твърди, течни и газообразни горива и подобни продукти. „ДМВ“ ЕООД е лицензиран складодържател по смисъла на Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС) и притежава лицензи за управление на данъчен склад №605/28.04.2016г. и №492/22.12.2011г. В хода на ревизията са представени притежаваните лицензи и разрешителни, в т.ч.: за извършване на международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение, за извършване на частна охранителна дейност, за управление на данъчен склад, за ползване на строежи „Складова база за горими течности“ и „Склад за горими течности и газстанция за пълнене на туристически бутилки, помпено и офис“. Установено е, че през ревизираните периоди търговецът стопанисва данъчен склад в [населено място]. Направени са констатации относно имущественото състояние на ревизирания субект, източниците на финансиране, водената счетоводна отчетност и използваните през ревизираните периоди програмни продукти и т.н.

В хода на ревизията е установено, че задълженото лице не е изплащало доходи и не е

отчитало разходи, подлежащи на облагане по реда на чл. 194, чл. 195 и чл. 204, т. 1, 2 и 3 от ЗКПО, респ. не са установени задължения за данък върху представителните разходи, върху социалните разходи по ЗКПО, предоставяни в натура, върху разходите за превозни средства, върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица и върху доходите на чуждестранни юридически лица.

I. В частта по ЗДДС.

През ревизираните периоди „ДМВ“ ЕООД, в качеството на търговец на едро на горива е извършвало вътреобщностни придобивания (В.), вътреобщностни доставки (ВОД), износ, освободени по реда на чл. 173 от ЗДДС доставки, предназначени за въоръжените сили на САЩ и облагаеми доставки към български контрагенти. В съответствие с изискванията на ЗДДС и Правилника за неговото прилагане (ППЗДДС), дружеството е съставяло и издавало първични счетоводни документи и водило редовно за всеки данъчен период задължителните отчетни регистри. След анализ на информацията, съдържаща се в издадените/получените от ревизираното лице първични документи (фактури) в съпоставка с данните, отразени в отчетните регистри по ЗДДС, органите по приходите са установили основания за извършване на корекции на декларираните от задълженото лице данни. С РА допълнително са установените задължения в частта по ЗДДС, в т.ч.: ДДС в размер на 1 934 761,05 лв. Във връзка с установените несъответствия и извършените корекции, на основание чл. 175 от ДОПК са начислени лихви в общ размер на 267 430,27 лв.

II. В частта на облагането с корпоративен данък (ЗКПО)

При определянето на задълженията за корпоративен данък на ревизираното дружество за финансовите 2012 г., 2013 г. и 2014г. органите по приходите са анализирали годишните данъчни декларации (ГДД) по чл. 92 от ЗКПО, подадени от ревизираното дружество, в съпоставка с първични счетоводни документи, счетоводни регистри, банкови извлечения и т.н. С РА допълнително са установените задължения в частта по ЗКПО, както следва, за 2012г., са начислени лихви за несвоевременно внасяне на месечни авансови вноски. За 2013г. декларираното задължение за годишен корпоративен данък за 2013г. е увеличено със сума в размер на 16,59 лв., а санкцията за несвоевременно внасяне на авансови вноски е в размер на 8,53 лв. За 2014г. допълнително определеното задължение за годишен корпоративен данък за 2014г. е в размер на 849,15 лв. и лихва в размер на 350,21 лв.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с жалба вх. №26-Д-9411/02.08.2019г. по регистъра на ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители“ (ГДО) и вх. №23-29-52/06.08.2019г. по регистъра на дирекция ОДОП С., пред директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място]. На основание чл.156 ал.7 от ДОПК, срока за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно съгласие до 21.04.2020г. С решение № 637/21.04.2020г. директорът на дирекция „ОДОП“ е приел РА за правилен и законосъобразен, като е отхвърлил жалбата.

За установяване на обективната истина по делото и проверка на спорните обстоятелства, съдът по искане на жалбоподателя е допуснал съдебно-счетоводна експертиза. Съдът възприема изготвените заключения на вещите лица, като компетентни, обективни и обосновани, съобразени с представените доказателства от страните. Съдът кредитира заключенията на вещите лица.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган съгласно заповед №ГДО-31/13.03.2018 г.(лист 26 от делото), издадени от директора на ТД на НАП -ГДО.РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да доведат до незаконосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна. Лицата подписали РА и РД притежават КЕП/л.15-18/Страните не спорят, че заповедта за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-29002918007083-020-001/20.11.2018г. както и заповеди за нейното изменение /ЗИЗВР /№Р-29002918007083-020-002/22.01.2019г. и №Р-29002918007083-020-003/23.01.2019г. са връчени по електронен път. Материалната и териториална компетентност на издалия РА орган се установи от неоспорената от страните заповед №ГДО-31/13.03.2018 г.(лист 26 от делото) на териториалния директор на ТД на НАП-ГДО издадена на основание чл.11, ал.1, т.1 от ЗНАП, във връзка с чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК. Същата вменява правомощия по издаване на заповеди за възлагане на ревизии на М. В. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки“ в отдел „Контрол“ при ТД на НАП-ГДО.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт е приложен и (РД) №Р-29002918007083-092-001/01.03.2019 г., като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт, органът по

приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

А. Относно определените задължения по ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно чл. 69 от ЗДДС регистрирано лице има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчик - регистрирано по закона лице, му е доставил, които стоки или услуги ще се използват за извършване на облагаеми доставки, а съгласно чл. 71 от ЗДДС лицето - получател, може да упражни правото си на данъчен кредит, когато притежава някой от документите, посочени в т. 1 - т. 9. Регистрирано по ЗДДС лице има право да приспадне като данъчен кредит данъка за получени от него облагаеми доставки на стоки или услуги, когато използва същите за осъществяване на облагаеми доставки и когато притежава за получените доставки данъчен документ с изискуемите от закона реквизити, като въведените изисквания за възникване на право на приспадане на данъчен кредит са по отношение на конкретната доставка, по която е претендирано това право /по която е приспаднал данъкът в подадената справка-декларация/, а не по всяка друга доставка на същата стока или услуга, осъществена между други лица в процеса на реализация на тази стока или услуга и представляваща предходна по отношение на процесната доставка. Наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга, е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит. Данъчният субект е този, който следва да докаже наличието на предпоставките на ЗДДС за право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Това следва от общия принцип за разпределяне на доказателствената тежест в процеса, според който всяка страна следва да докаже осъществяването на фактите, от които черпи изгодни за себе си правни последици, и поради това, че данъчният субект претендира право на приспадане на данъчен кредит, то той е този, който следва да докаже изпълнението на всички законови изисквания по чл. 86 от ЗДДС и реалното осъществяване на доставките по процесните фактури по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Наличието на данъчно събитие е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, доколкото наличието на реална доставка/услуга по смисъла на ЗДДС е кумулативно условие за възникване правото на данъчен кредит.

С определеното по доклада на делото съдът е разпределил доказателствената тежест (лист 7 от делото). В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за определяне на дължимите от дружеството-жалбоподател задължения по ЗДДС и

ЗКПО.

Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за оспорващото дружество-възникване на право на данъчен кредит по конкретно посочените фактури. В тежест на задълженото лице е да докаже положителния факт - наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

Страните не са възразили по доклада и разпределената от съда доказателствена тежест.

На първо място, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по ЗДДС за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка или от внос; за извършено от него плащане, преди да е възникнало данъчното събитие за облагаема доставка; и за изискуемия от него данък като платец на данъка по глава осма от ЗДДС.

Данъкът е изискуем от регистрирано по този закон лице - доставчик по облагаема доставка, освен в изрично предвидените в закона случаи, когато е изискуем от получателя.

Регистрираните лица водят задължително следните отчетни регистри: - дневник за покупките и дневник за продажбите.

За всеки данъчен период, регистрираното лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри. Заедно със справка-декларацията, освен в случаите по чл.157 от закона, регистрираното лице подава и отчетните регистри за същия данъчен период. За всички регистрирани лица данъчният период е едномесечен и съвпада с календарния месец, освен при доставки на услуги, извършвани по електронен път от лица, неустановени в Европейския съюз, за които периодът е тримесечен и съвпада с календарното тримесечие.

Справка-декларация се подава и когато не следва да се внася или възстановява данък, както и в случаите, когато регистрираното лице не е извършило или получило доставки или придобивания или не е осъществило внос за съответния данъчен период.

Декларациите и отчетните регистри се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят.

Начинът за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит е уреден в [чл.72 ал.2 от ЗДДС](#). За да бъде упражнено правото, е необходимо

лицето да включи размера на данъчния кредит при определяне на резултата за данъчния период в справка-декларацията в срока по [чл.72 ал.1 от ЗДДС](#) и посочи документа, въз основа на който се упражнява правото на приспадане на данъчен кредит в дневника за покупките.

На второ място, за да се признае на получателя по облагаема доставка материалното право на приспадане на данъчен кредит по [чл.68 ЗДДС](#), следва да е изпълнено някое от условията, посочени в [чл.71 ЗДДС](#), като при изследване предпоставките за възникване правото на данъчен кредит винаги трябва да се държи сметка за това, налице ли е облагаема доставка по смисъла на чл.6 ал.1 от ЗДДС, и едва след това да се проверява изпълнението на съответните предпоставки, регламентирани в нормата на [чл.71 от ЗДДС](#).

В посочения смисъл е и практиката на Съдът на ЕС, а именно правото на данъчен кредит на получателя по данъчна фактура не следва да бъде признато само поради това, че ДДС е посочен във фактурата. Така в т.13 на решението по дело **C-342/87**. Съдът на ЕО приема, че упражняването на правото на приспадане, предвидено в Шестата директива, не включва данъка, който се дължи, само защото е вписан във фактура; упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка, **или платени, доколкото са дължими**.

В съответствие с визираното тълкуване, на национално ниво, с разпоредба на [чл.71 ал.1 от ЗДДС](#) като условие за упражняване на правото на приспадане е предвидено наличието на данъчен документ, отговарящ на изискванията на [чл.114 и чл.115 от ЗДДС](#) - фактурата задължително следва да съдържа количеството и вида на стоката, респ. вида на услугата.

Тук следва да се има предвид и общото правило на [чл.154 ал.1 ГПК](#) във връзка с §2 от ДР ДОПК, т.е. лицето което, претендира право на данъчен кредит, следва да докаже по пътя на главно и пълно доказване, че са налице законоустановените предпоставки по [чл.68 от ЗДДС](#) и [чл.69 от ЗДДС](#) за възникване на правото на данъчен кредит. Лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това /т.37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело № C-78/12/.

Съдът с оглед очертаната правна рамка и спора между страните приема, че органът по приходите е формирал законосъобразен извод, като е отказано е право на приспадане на данъчен кредит по фактури които са отразени повторно в счетоводството на жалбоподателят както следва поради следното:

-фактура №19864/10.01.2013 г. издадена от „Минчев Ауто“ ООД, ЕИК[ЕИК] с ЕИК[ЕИК] с данъчна основа 165,97 лв. и начислен ДДС 33,19 лв. Цитираната фактура е отразена повторно и в отчетен период м.04.2013г. със същата стойност и ДДС, предвид което за м.04/2013г. е отказано право на данъчен кредит 33,19 лв.

-през м.02/2014 г. в дневника за покупки е отразена фактура №1374/25.02.2014г. с данъчна основа 16666,67 лв. и ДДС 3333,33 лв., издадена от „АБ-Груп“ ООД.Цитираната фактура е отразена повторно в дневника за покупки и в следващия отчетен период м.03/2014г.със същата стойност и ДДС,поради което за м.03/2014 е отказано право на данъчен кредит със сумата 3333,33 лв.

През м.02/2014г. в дневника за покупки е отразена получена фактура от „Випом“АД,[ЕИК] №6661/28.02.2014г. с данъчна основа 1664,00 лв. и ДДС 332,80 лв. Цитираната фактура е отразена повторно в дневника за покупки и в отчетен период м.04/2014 г. със същата стойност и ДДС.

През м.09/2014 г. в дневника за покупки е отразена фактура №898/21.09.2014 г. с данъчна основа 200,00 лв., по която е ползван данъчен кредит 33,33 лв., издадена от „Инфлот Русе“ ООД, ЕИК[ЕИК].Фактурата е отразена и повторно през м.11/2014 г. без данъчен кредит.

През м.09/2014 г. в дневника за покупки е отразена фактура №907/29.09.2014 г. с данъчна основа 230,00 лв., по която е ползван данъчен кредит 38,33 лв., издадена от „Инфлот Русе“ ООД, ЕИК[ЕИК].Фактурата е отразена и повторно през м.11/2014 г. без данъчен кредит.

През м.10/2014 г. в дневника за покупки е отразена фактура №[ЕГН]/10.10.2014 г. с данъчна основа 3974,94 лв. и начислен ДДС 764,99 лв., издадена от „Булмаркет ДМ“ ООД, ЕИК[ЕИК].Фактурата е отразена повторно и в дневника за покупки за данъчен период м.11/2014 г. със същата стойност.

В хода на настоящото производство не бяха оборени констатациите на ОП,че е налице некоректно отразяване на данните от фактурите в отчетните регистри на дружеството жалбоподател,като в тази насока не се излагат от жалбоподателя и доводи.Предвид изложеното,съдът приема че правилно органите по приходите са приели ,че по процесните фактурите,не са били налице условията за право на приспадане на ДК.

Съдът приема,че органът по приходите е формирал законосъобразен извод,като е отказано е право на приспадане на данъчен кредит по фактури,които в последствие са отразени с КИ както следва:

-Фактура №[ЕГН]/27.02.2014г.,издадена от ЕТ „К.-Е. А. с ЕИК 11702448 с данъчна основа 3526,80 лв. и начислен ДДС 705,36 лв. е отразена в дневник за продажби през м.02/2014г.Същата фактура е отразена и в м.09/2014г.,но като кредитно известие към същия клиент.

-Фактура №10000013183/26.02.2014г.,издадена ЕТ „Мони-Бранимир Боянов“ с ЕИК[ЕИК] с данъчна основа 3837,19 лв. и начислен ДДС 767,44 лв. е отразена в дневник за продажби през м.02/2014 г. Същата фактура е отразена и в м.09/2014 г., но като кредитно известие към същия клиент.

В случая, безспорно се установява, че за периода от м.02/2014 г. г. м.09/2014 г. е ползван неправомерно ДК от дружеството. Съгласно чл.78 ал.1 и ал.2 от ЗДДС, озаглавен „К. на ползван данъчен кредит при изменение на данъчната основа и при промяна на доставката“, регистрираното лице е длъжно а коригира размера на ползвания данъчен кредит при изменение на данъчната основа или при разваляне на доставката. Корекцията се извършва в данъчния период, през който са възникнали обстоятелствата по ал.1, с отразяването на документа по чл.115 или на новия документ по чл.116, с който е извършена корекцията, в дневника за покупките и СД по З. за съответния данъчен период. Законът не определя какво представлява изменение на данъчната основа, но доколкото нормата препраща към чл.115 и чл.116 от ЗДДС, може да се направи извод, че чл.78 от с.з. има предвид всяко изменение на размера на данъчната основа, независимо дали то се дължи на технически или друг тип грешки. Също така, без значение кой от документите по чл.115 и чл.116 от ЗДДС е издаден, той трябва да бъде отразен в отчетните документи за съответния данъчен период. Установените факти по процесните фактури в хода на ревизията и издадените в тази връзка КИ, не бяха оборени в настоящето производство поради което съдът приема изводите на ОП за правилни и законосъобразни .

Съдът приема, че органът по приходите е формирал законосъобразен извод, като увеличен размера на дължимия ДДС по фактури както следва:

За данъчен период м.01/2014г. от „ДМВ“ ЕООД е издадена фактура №[ЕГН]/01.01.2014г. за получено авансово плащане от „Космос Енерджи“ ЕООД с данъчна основа 208333,33 лв. и начислен ДДС 41666,67лв. В хода производството е представена от получателят издадената „ДМВ“ ЕООД фактура-оригинал №[ЕГН]/01.01.2014г./на вещото лице/, за доставка на стоки, като е приспаднал аванса по процесната фактура, както и фактури №[ЕГН]/06.01.2014г., [ЕГН]/07.01.2014 г., [ЕГН]/07.01.2014г., [ЕГН]/07.01.2014 г., [ЕГН]/07.01.2014г., [ЕГН]/10.01.2014г. Фактурата не е отразена в дневниците за продажби на „ДМВ“ ЕООД.

За данъчен период м.05/2018г. в дневника за продажби на „ДМВ“ ЕООД е отразена издадена фактура №[ЕГН]/01.05.2018г. с получател „Ромпетрол България“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] с данъчна основа 5 088 502,13лв. и начислен ДДС 1 017 700,42 лв. Представено е заверено копие на фактурата, издадена към „Ромпетрол България“ ЕАД, която е с данъчна основа 11 321 835,46 лв. и начислен ДДС 2 264 367,09лв. Ревизиращите органи са извършили корекция, като са увеличили размера на дължимия данък за период м.05/2018г. със сумата 1 246 666,67 лв. Назначената е по делото СЧЕ, като на 01.06.2022г. управителят на „ДМВ“ ЕООД е представил в оригинал на вещото лице, издадената фактура №[ЕГН]/01.05.2018г. с данъчна основа 11321835,46лв., ДДС 2264367,09 лв. и обща стойност 13586202,55лв., която според получените обяснения не е изпратена на клиента „Ромпетрол България“ ЕАД/поради което и получателят на доставката е представил сканирано копие/. От заключението на вещото лице по основното и

допълнително заключение по експертизата се установява, че плащането по фактурата е извършено на дата 10.05.2018г. Платената сума от „Ромпетрол България“ ЕАД е в размер на 13 586 202,55 лв., колкото е общата стойност на фактурата. В основанието за превода е посочено: invoice4000000090/01.05.2018г., дизелово гориво, като сумата е преведена по банкова сметка на Д. ЕООД IBAN [банкова сметка] при Банка ДСК – ЦУ. Съдът констатира, също че има представени няколко екземпляра с различно съдържание на фактура No [ЕГН]/01.05.2018г. от жалбоподателят както следва:

- л.190 от делото е представена фактура №[ЕГН]/01.05.2018г. за сума облагаема основа 11 321 835,46лв. и ДДС 2 264 367,09лв. или общо 13 586 202,55лв., същата е копие, което е заверено с мокър печат от „Ромпетрол България“ ЕАД;
- на л. 191 от делото е представена фактура №[ЕГН]/01.05.2018г. за сума облагаема основа 11 321 835,46лв. и ДДС 2 264 367,09лв. или общо 13 586 202,55лв., същата е с мокър печат на Д. ЕООД и на нея има ръкописен запис : „оригинал, които не е изпратен и стои в Д. ЕООД”
- на л.192 от делото е представена фактура №[ЕГН]/01,05,2018г. за сума облагаема основа 5 088 502,13лв. и ДДС - 1 017 700,42лв. или общо 6 106 202,55лв., същата е копие, което е заверено с мокър печат от Д. ЕООД;

Не са представени доказателства някоя от фактурите да е сторнирана. Предвид установените факти по делото съдът приема, че се касае за доставка на 7264,572 тона дизелово гориво 0,001%-ПАД с купувач „Ромпетрол България” ЕАД, което е било заплатено и същото е било на обща стойност 13 586 202,55лв. В хода на производството не бяха представени доказателства от жалбоподателят които да оборят констатациите на ОП, поради което съдът приема, че правилно е бил е увеличен размера на дължимия ДДС със сумата 1 246 666,67 лв.

Съдът приема, че органът по приходите е формирал законосъобразен извод, по фактури както следва:

През м.12/2014г. ревизираното дружество е отразило в дневник за покупки, получена от „Ромпетрол България“ АД, ЕИК[ЕИК] фактура №295426/24.12.2014г. с данъчна основа 90066,70 лв. и начислен ДДС 18013,34 лв. Съгласно представено заверено копие на фактурата, същата е с данъчна основа 85900,03 лв. и начислен ДДС 17180,01 лв. На „ДМВ“ ЕООД е отказан неправомерно ползвания в по-голям размер данъчен кредит в размер на 833,33 лв.

През м.08/2018 г. в дневника за покупки на „ДМВ“ ЕООД е отразена фактура №548015/01.08.2018г., издадена от „Ромпетрол България“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] с данъчна основа 4 208 118,92 лв. и ДДС 841 623,78 лв.

Видно от предоставените документи от страна на ответника с писмо от дата 24.11.2022г. се установява, че действително в дневника за покупки на Д. ЕООД за м.08.2018 е включена фактура №[ЕГН]/01.08.2018г., издадена от Р. България ЕАД, отразена с данъчна основа 4 208 118,92лв. и начислен ДДС с право на пълен данъчен кредит 841 623,78лв., а в дневниците за продажби на „Ромпетрол България“ЕАД е включена фактура №[ЕГН]/01.08.2018г.,издадена от Р. България ЕАД, отразена с данъчна основа 2 104 059,46лв. и начислен ДДС с право на пълен данъчен кредит 420 811,89лв.С определение по реда на чл.192 от ГПК,съдът е задължил трето неучастващо лице да представи доказателства по повод твърденията в жалбата.Видно от писмо от „РОМПЕТРОЛ България“ ЕАД с вх.номер 43391/30.11.2022г./л.334/се установява,че фактура с № 548015/01.08.2018г. издадена от РОМПЕТРОЛ България ЕАД на Д. ЕООД, касае доставка на 2317,018 куб.метра гориво за дизелови двигатели - сляра до 0,001%(10pprt) с баржа с единична цена 908,09 лв. с данъчна основа 2 104 059,46 лв. и начислен ДДС 420 811,89 лв./л.348/ В писмото се посочва, че „...цялото количество е доставено с баржа от Р. Р. респективно документите са издадени от Рафинерията в К..Не са представени документи за плащане по фактура с №548015/01.08.2018г.,издадена от „РОМПЕТРОЛ България“ ЕАД към „ДМВ“ ЕООД.Безспорно плащането на цената по спорната фактура само по себе си не е елемент от фактическия състав, обуславящ правото на приспадане на данъчен кредит, но наличието на такова представлява, допълнителна индиция, че процесната доставка на гориво действително е извършена на ед. цена различна от декларираната от получателят,в случая "ДМВ" ЕООД.От доставчика са представени доказателства относно справка за приход в данъчен склад,както и справка по сметка 503"Разплащателна сметка" за периода април-юни.Представената фактура от трето неучастващо лице/Р./,не беше оспорена от процесуалният представител на жалбоподателя по реда на чл.193 от ГПК.В хода на производството не бяха представени доказателства от жалбоподателят които да оборят констатациите на ОП,поради което съдът приема,че неправомерно жалбоподателят е упражнил право на приспадане ДК в по голям размер от начисленият във ф-ра №[ЕГН]/01.08.2018г. с оглед установените факти по делото.

През м.08/2018 г. в дневника за покупки на „ДМВ“ ЕООД е отразена фактура №548576/17.08.2018г.,издадена от "Ромпетрол България" ЕАД с ЕИК[ЕИК] с данъчна основа 958 576,75 лв. и ДДС 191715,35лв.Съгласно представено копие от фактурата същата е с данъчна основа 958 501,75 лв. и начислен ДДС 191 700,35 лв.Съдът приема,че неправомерно е ползван данъчен кредит в размер на 15,00лв. от жалбоподателят,оглед констатираната разлика.

През м.08/2018г. в дневника за покупки на „ДМВ“ ЕООД е отразена фактура №[ЕГН]/07.08.2018г., издадена от „Булмаркет ДМ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК],с данъчна основа 8800,00 лв. и ДДС 1760,00 лв.Съгласно представено заверено копие на фактурата същата е с данъчна основа 4400,00 лв. и начислен ДДС 880,00лв.Съдът приема,че изводите на ОП за правилни и законосъобразни т.к. жалбоподателят неправомерно е ползвал данъчен кредит в размер на 880,00

лв.

През м.08/2018 г. в дневника за покупки на „ДМВ“ ЕООД е отразена фактура №6931/12.08.2018 г., издадена от „Транс лукс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], с данъчна основа 1500,00 лв. и ДДС 300,00 лв. Съгласно представено заверено копие на фактурата същата е с данъчна основа 1500,00 лв. и без начислен ДДС. Неправомерно е ползван данъчен кредит в размер на 300,00 лв.

В обобщение, настоящият състав приема, че по процесните фактури с доставчици /"Ромпетрол България" ЕАД, "Булмаркет ДМ" ЕООД, "Транс лукс" ЕООД е налице некоректно отразяване на данните в отчетните регистри на дружеството жалбоподател с оглед събраните по делото писмени доказателства. В тази връзка следва да посочи, че с установяване на обстоятелството относно наличие или липса на доставка от посочените доставчици посочени по горе така както са **отразени**, следва да се има предвид и приложението на счетоводния принцип за съпоставимост между приходи и разходи по чл. 4, ал. 1, т. 4 от ЗСч. и когато се анализират отделните доставки следва да се извърши проверка дали конкретният доставчик е осчетоводил приход във връзка с реализираната доставка, както и дали е осчетоводен насрещен разход, който да бъде съпоставим на прихода, и в какво се изразява. От друга страна, необходимо е да се извърши проверка във връзка с осчетоводяването на разхода при получателя на доставчика, а именно: дали последният е осчетоводил разходи във връзка с конкретната доставка и налице ли е осчетоводен приход, съпоставим на този разход. Констатациите на ОП не бяха оборени в настоящото съдебно производство, поради което съдът приема изводите им за правилни и законосъобразни касаещи неправомерното ползване на данъчен кредит по процесните фактури.

Съдът приема, че органът по приходите е формирал законосъобразен извод, като е начислил лихви по фактури, които не са били отразени коректно от жалбоподателят както следва:

За данъчен период м.04/2013г. са начислени лихви във връзка със следните фактури, издадени от „ДМВ“ ЕООД, получател по които е „ДМВ Петрол“ ООД:

Фактура [ЕГН]/12.04.2013г. е с данъчна основа 20137,98 лв. и ДДС 4027,60 лв. През м.04/2013 г. в дневника за продажби за м.04/2013 г. фактурата е отразена с данъчна основа 201,38 лв. и начислен ДДС 40,28 лв., а разликата до действителната стойност е отразена в м.05/2013 г.

Фактура [ЕГН]/18.04.2013г. е с данъчна основа 24860,10 лв. и ДДС 4972,02 лв. През м.04/2013 г. в дневника за продажби за м.04/2013 г. фактурата е отразена с данъчна основа 248,58 лв. и начислен ДДС 49,72 лв., а разликата до действителната стойност е отразена в м.05/2013 г.

Фактура [ЕГН]/09.04.2013г. е с данъчна основа 26115,54 лв. и ДДС 5223,11 лв. През м.04/2013 г. в дневника за продажби за м.04/2013 г. фактурата е

отразена с данъчна основа 3133,87 лв. и начислен ДДС 626,77 лв., а разликата до действителната стойност е отразена в м.05/2013 г.

Фактура [ЕГН]/03.04.2013г. е с данъчна основа 37882,12 лв. и ДДС 7576,42 лв. През м.04/2013 г. в дневника за продажби за м.04/2013 г. фактурата е отразена с данъчна основа 378,83 лв. и начислен ДДС 75,76 лв., а разликата до действителната стойност е отразена в м.05/2013 г.

За данъчен период м.11/2013г. са начислени лихви във връзка със следната фактура, издадена от „Ромпетрол България“ АД с получател „ДМВ“ ЕООД:Фактурата е отразена в дневника за покупки с данъчна основа 363732,62 лв. и ДДС 72746,52 лв.Съгласно представено копие на документа същата е с данъчна основа 181866,31 лв. и ДДС 36373,26 лв.През следващия данъчен период м.12/2013 г. е извършена корекция до действителната стойност на фактурата.

За данъчен период м.11/2013г. са начислени лихви във връзка с фактура, издадена от „Инса Ойл“ ООД с получател „ДМВ“ ЕООД:Фактурата е отразена в дневника за покупки с данъчна основа 72977,28 лв. и ДДС 14595,46 лв.Съгласно представено копие на документа същата е с данъчна основа 36488,64 лв. и ДДС 7297,73лв.През следващ данъчен период м.02/2014г. е извършена корекция до действителната стойност на фактурата.

За данъчен период м.02/2014 г. са начислени лихви във връзка със следната фактура, издадена от „Ромашка“ ЕООД с получател „ДМВ“ ЕООД:Фактурата е отразена в дневника за покупки с данъчна основа 2550 лв. и ДДС 510 лв. Цитираната фактура е отразена повторно и в следващия отчетен период – м.03/2014 г. със същата стойност и ДДС и след това сторнирана през м.09/2014 г.

За данъчен период м.07/2014 г. са начислени лихви във връзка със следната фактура, издадена от „ДМВ Петрол“ ЕООД с получател „ДМВ“ ЕООД:Фактурата е отразена в дневника за покупки с данъчна основа 267042,22 лв. и начислен ДДС 53408,44 лв.Съгласно представено заверено копие на документа данъчната основа е 27042,22 лв. и начислен ДДС 5408,44 лв.В отчетен период м.08/2014г. е извършена корекция до действителната стойност на фактурата.

В обобщение горните констатации на ОП,не бяха оборени в настоящото съдебно производство.Налице некоректно отразяване на данните в отчетните регистри на дружеството-жалбоподател по процесните доставки с оглед събраните по делото писмени доказателства.Поради което изводите на ОП за правилни и законосъобразни,като на основание [чл.1, ал.1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания правилно са начислени лихви на жалбоподателят с издаденият РА.](#)

Относно задълженията по ЗКПО.

Административноправният спор между страните касае също частта от РА по отношение увеличеният размер на декларираната от дружеството данъчна печалба за 2013 год. и 2014 год., ведно с прилежащите лихви, т.е. извършеното от органите по приходите преобразуване на счетоводния финансов резултат на дружеството в посока увеличение за 2013 год. и 2014 год. на основание чл.26, т.2 и т.3 от ЗКПО във връзка с чл.10, ал.1 от същия закон и чл.78 от ЗКПО. Също с издаденият РА органите по приходите са приели, че за финансовата 2012г. „ДМВ“ ЕООД е декларирало счетоводен финансов резултат – печалба в размер на 443 360,60лв., данъчен финансов резултат след преобразуване – данъчна печалба в размер на 399 684,98 лв. и полагащ се корпоративен данък в размер на 39 968,50 лв. В хода на ревизията не са установени основания за извършване на корекция на декларираните данни по отношение на финансовия резултат и дължимия корпоративен данък за 2012г. Констатирано е обаче, че през периода дружеството не е внасяло дължимите на основание чл. 83 и чл. 84 от ЗКПО авансови вноски за корпоративен данък. В тази връзка и на основание чл. 175, ал. 1 и ал. 2 т. 2 от ДОПК е определено задължение за лихва в размер на 1 270,50 лв.

по фактите:

За финансовата 2013г. дружеството е декларирало счетоводен финансов резултат – печалба в размер на 918 671,05 лв., формиран данъчен финансов резултат – данъчна печалба в размер на 833 357,96 лв. и полагащ се годишен корпоративен данък в размер на 83 335,80 лв. В хода на ревизията е установено, че фактура №19864/10.01.2013 г., издадена от „МИНЧЕВ АУТО“ ООД с данъчна основа в размер на 165,97 лв. е осчетоводена два пъти, поради което на основание чл. 26, т. 2 и т. 3 от ЗКПО с посочената сума ревизиращият екип е извършил допълнително преобразуване в посока увеличение на декларирания счетоводен финансов резултат. След корекцията е изчислен полагащ се годишен корпоративен данък в размер на 83 352,39лв. Във връзка с така извършената корекция е определено и задължение за лихва в размер на 8,53 лв.

За финансовата 2014 г. ревизиращият субект е декларирал счетоводен финансов резултат – печалба в размер на 1 314 914,58 лв., данъчен финансов резултат след преобразуване – данъчна печалба в размер на 1 175 489,83 лв. и полагащ се годишен корпоративен данък в размер на 117 548,98 лв. В хода на ревизията е установено, че фактури №6648/26.08.2013г. с данъчна основа в размер на 2 200,00 лв., издадена от „ТМ ТЕХНОЛОДЖИ“ АД, №898/21.09.2014 г. с данъчна основа в размер на 166,67 лв. и №907/29.09.2014 г. с данъчна основа в размер на 191,67 лв., издадени от „ИНФЛОТ РУСЕ“ ООД, са осчетоводени по два пъти. В тази връзка на основание чл. 26, т. 2 и т. 3 от ЗКПО ревизиращият екип е извършил допълнително преобразуване в посока увеличение на декларирания счетоводен финансов резултат със сума в размер на 2 558,34 лв.

Отделно от горното е установено, че в счетоводна сметка 6041 „Разходи за

провизии“ дружеството е отчетело разходи за провизии, свързани с персонала в размер на 5 933,16 лв. Сметката е приключена със счетоводна сметка 611 „Разходи за основна дейност“,но посочената сума не е намерила отражение при преобразуването в посока увеличение на счетоводния финансов резултат. С оглед установеното и на основание чл. 41, ал. 1 и ал. 6 от ЗКПО, ревизиращите са преобразували допълнително декларирания счетоводен финансов резултат, като са увеличили същия със сума в размер на 5 933,16 лв.

За правилното разрешаване на така повдигнатия правен спор, на първо място най-общо следва да се посочи, че съгласно [чл.18 от ЗКПО](#), данъчен финансов резултат е счетоводният финансов резултат, преобразуван по реда на [този закон](#). Положителният данъчен финансов резултат е данъчна печалба, а отрицателният данъчен финансов резултат е данъчна загуба. Данъчната основа за определяне на корпоративния данък е данъчната печалба. Според [чл.22 от същия закон](#), данъчният финансов резултат се определя,като счетоводният финансов резултат се преобразува по ред и начин, определени в [този закон](#), с данъчните постоянни разлики, данъчните временни разлики и други суми, предвидени в тази част на закона. Съгласно [чл.26 от ЗКПО](#) не се признават за данъчни цели следните счетоводни разходи:2. разходи, които не са документално обосновани по смисъла на [този закон](#) 3. разходи за начислен данък или ползван данъчен кредит по реда на Закона за данък върху добавената стойност, когато разходът от стопанската операция, с която е свързан данъкът върху добавената стойност, не е признат за данъчни цели. Като документалната обоснованост е дефинирана в [чл.10 от ЗКПО](#). По силата на ал.1 от същата правна норма счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция. Счетоводен разход се признава за данъчни цели и когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по ЗСч при условие, че за липсващата информация са налице документи, които я удостоверяват - чл.10, ал.2 от ЗКПО. Чл.3, ал.3 от ЗСч поставя изискването „предприятията да осъществяват текущото счетоводно отчитане на основата на документална обоснованост на стопанските операции и факти при спазване изискванията за съставянето на документи по този закон“.Документалната обоснованост,като основен принцип на водене на счетоводството се изразява в изискването за съставяне на счетоводен документ за всяка стопанска операция при спазване на изискванията на действащото законодателство за съставяне на документите.В случая, увеличаването на финансовия резултат на жалбоподателя, е правно обоснован с нормата на [чл.26, т.2](#) и [т.3 от ЗКПО](#), съгласно който не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон и разход за начислен данък или ползван данъчен кредит по реда на Закона за данък върху добавената стойност, когато разходът от стопанската операция, с която е свързан данъкът върху добавената стойност,не е признат за данъчни цели по смисъла на [този закон](#).

Спорният въпрос се свежда единствено до това дали са законосъобразни констатациите на ревизиращия екип по отношение извършените корекции по преобразуване на финансовия счетоводен резултат на дружеството, както и допълнително начисления корпоративен данък за 2013 и 2014г.

В случая, в съдебното производство от страна на жалбоподателя не бяха ангажирани доказателства, които да оборят констатациите на органите по приходите, свеждащи се най-общо до неправилно в случая (двукратно) осчетоводяване на първични счетоводни документи, неправилно третиране на разходи, и съответно неправилно преобразуване на получения счетоводен финансов резултат за всеки от отчетните периоди. Като и констатациите на ОП, че за 2012г., дружеството не е внасяло задължителните по реда на съответната действаща редакция на чл. 83 и 84 от ЗКПО месечни авансови вноски или е издължавало същите със закъснение, поради което е било санкционирано с начисляване на лихви.

В случая правилно, прилагайки разпоредбата на чл.78 от ЗКПО счетоводният финансов резултат на дружеството за 2013 год. и 2014г. е бил коригиран от ОП. Правилно и законосъобразно на основание чл.26 от ЗКПО във връзка с чл.10, ал.1 от същия закон е и извършеното увеличение на счетоводния финансов резултат на дружеството за 2013 год. и 2014г., като е била увеличена декларираната първоначално данъчна печалба с оглед установените факти. Поради това се явява законосъобразно допълнителното начисляване на корпоративен данък съгласно [чл.20 от ЗКПО за 2013г. и 2014г.](#) .Относно начислените лихви с РА №Р-29002918007083-091-001/22.04.2019г.по отношение допълнително установения корпоративен данък, предвид факта, че задължението за лихви е акцесорно и след като по изложените по-горе съображения съдът счита за доказано основното задължение в посочения размер от 865,74 лв., се явява законосъобразно начисляването на законна лихва в размер на 1629,24лв. за забава върху тази сума на основание [чл.1, ал.1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания](#) за съответните години.

По тези съображения жалбата на явява неоснователна и в тази част.

От страните се претендират разноски, които предвид изхода от делото, следва да се присъдят на ответника възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита в размер на 57720,29 лв., изчислено съгласно чл. 8 ал.1 вр.чл.7 ал.2 т.7 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. на ВАС за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и сумата от 649,50лв или общо 58369,79лв. Възражението за прекомерност е неоснователно т.к. размера на възнаграждението е в минимални размери съгласно посочената по-горе Наредба.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1, от ДОПК, Административен съд

София-град, 34-състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата „ДМВ“ ЕООД,ЕИК[ЕИК],с адрес за кореспонденция: [населено място], [жк], [улица],чрез Д. Р. С., в качеството на представляващ, срещу Ревизионен акт (РА) №Р-29002918007083-091-001/22.04.2019 г., издаден от М. В. С. – орган, възложил ревизията, и М. Н. Е.-П. – ръководител на ревизията,потвърден с решение №637/21.04.2020г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на Националната агенция за приходите,с който на дружеството допълнително са установените задължения в частта по ЗДДС,в т.ч.: ДДС в размер на 1 934 761,05 лв. и съответстващи лихви – 267 430,27 лв. както и корпоративен данък за 2013г. в размер на на 16,59 лв. и лихви в размер на 8,53 лв,за 2014 г. в размер на 849,15 лв. и лихва в размер на 350,21 лв и лихви за 2012г. в размер на 1270,50лв.

ОСЪЖДА „ДМВ“ ЕООД,ЕИК117679603, с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица] управител Д. Р. С.,да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика",ОДОП-НАП-гр.С. сумата от 58369,79лв./петдесет и осем хиляди триста шестдесет и девет лева и седемдесет и девет стотинки/лева,представляваща възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България,в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

съдия: